

voeten maken het lopen moeilijk. Zijn gezicht staat vermoeid. Aan alles is te zien dat hij een lange reis achter de rug heeft.

Hij ziet de vallei van Esperanza voor zich. Zij ogen richten zich op de stad Bonavilla. De man gaat zitten op een grote steen naast de weg. Even rusten en genieten van het uitzicht.

Twee zwarte raven komen aangevlogen. Ze gaan elk op een schouder van de man zitten. Om de beurt duikt één van de vogels onder de brede rand van de hoed. Net of ze de man iets in zijn oor fluisteren. Telkens knikt de man lichtjes met zijn hoofd en moet hij glimlachen.

Nu hij de stad ziet, lijkt zijn vermoeidheid een stuk minder. Heeft hij gevonden wat hij zocht?

Hij staat op en vervolgt met flinke stappen zijn weg. Verder het pad af naar beneden. Langs weilanden met boerderijtjes, over landweggetjes en karrensporen. Boeren kijken hem verbaasd na. Een hond komt blaffend van een erf rennen om de man te bijten. De man kijkt hem aan met gloeiende ogen. De hond druipt jankend af, de staart tussen de benen.

Zo komt de man bij de Westerpoort van de stad. De wachters aan de poort kijken verbaasd en willen de man tegenhouden. Voor zij iets kunnen doen, steekt de man zijn stok omhoog, prevelt enkele onverstaanbare woorden en de wachters blijven staan als standbeelden.

Een ogenblik kunnen de wachters niet bewegen. Niets zien. Lang genoeg om de vreemde man de stad binnen te laten gaan.

In de stad kijken de mensen de man na. Niet om zijn kleren, maar om de twee zwarte raven die om hem heen vliegen, op zijn schouders gaan zitten en tegen wie de man praat. De man vraagt niemand de weg; de raven vertellen hoe hij moet lopen. En zo komt hij bij het plein waar de trap met de 365 treden begint en waar Cedric op wacht staat.

Cedric staat als een standbeeld. Kijkt strak voor zich uit. Hij ziet de man met de twee zwarte raven langzaam dichterbij komen.

“Is dit de trap naar het paleis?” vraagt de man vriendelijk. Cedric geeft geen antwoord. De man glimlacht en doet een stap in de richting van de trap. Cedric reageert direct en zegt:

“In naam van Zijne Majesteit de Koning...” Maar hij maakt zijn zin niet af.

De man houdt zijn stok omhoog, prevelt enkele onverstaanbare woorden. Cedric staat als een standbeeld dat iemand wil tegenhouden de trap op te gaan. Cedric ziet niets. De man loopt rustig langs Cedric en begint aan de beklimming van de trap. De raven vliegen op en zoeken een plekje op de muur van het paleis.

DE MINSTREEL

In het paleis klinkt de gong: etenstijd. Keukenknechts brengen dampende schalen met gekruid vlees, lekkere groenten en geurig brood naar de eetzaal. De tafels zijn keurig gedekt met gouden borden en bestek, kleurige servetten ernaast. Gouden kandelaars met brandende kaarsen. Kristallen karaffen met de heerlijkste rode wijn. Druiven, appels en peren op zilveren schalen.

De open haard achter de stoelen waar de koning, de koningin en de prinses zullen plaatsnemen, verspreidt een behaaglijke warmte. De koning, de koningin en de prinses, maar ook de commandant van de wacht, de hoofdlakei en de hoofdhofdame, de opperstalmeester en nog enkele belangrijke mensen van het paleis nemen plaats aan de tafel. Hun stoelen worden netjes aangeschoven door de lakeien. De keukenknechts en dienstmeisjes staan klaar om het eten op te dienen.

De maaltijd is nog maar net begonnen. De deur van de eetzaal gaat open. Op de drempel staat een vreemde man met een cape om en een hoed met een brede rand op zijn hoofd.

Als eerste is de koning over zijn verbazing heen. Hij staat op en vraagt met luide stem: "Wie bent u en hoe bent u hier binnengekomen?"

"Ik ben een mistreel, majesteit," antwoordt de man. Hij neemt zijn hoed af, maakt een zwierige buiging richting de koning en stapt de eetzaal binnen.

"Uw wachter heeft mij doorgelaten," vervolgt de minstreel. "Wees niet boos op hem; hij heeft mij naar mijn naam gevraagd en mij geboden een brief te laten zien."

De minstreel houdt even op, bekijkt alle gasten die aan tafel zitten en hun eten lijken te vergeten.